

δμως εἰς τὸν μαρκήσιον ἀκτινοβόλον. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο ἀγορά, καὶ πλῆθος πολὺ συνωστίζετο ἐν τῇ ὁδῷ, ὥστε ἡναγκάσθη ὁ μαρκήσιος νὰ σταματήσει τοὺς ἵππους τοῦ πρὸ τοῦ καταστήματος. Ἀπέβλεψε δὲ ἀφρημένος πρὸς τὸ παραθύρον καὶ κατελήφθη ὑπὸ θάμβους. Καθημένη ἐν τῷ παραθύρῳ καὶ κεντῶσα νεῖνις ξανθὴ ὡς Παναγία τοῦ Ραφαήλου, κρινόλευκος, ἔχουσα στόμα σεμνὸν καὶ νόστιμον, ὀφθαλμοὺς λευκοὺς, σκιαζομένους ὑπὸ μακρῶν καταστάνων βλεφαρίδων, ἐπεφάνη πρὸ τῶν ἐκθάρμων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν μεστή χάριτος καὶ θελκτικωτάτη, ὡς ἄνθος εὐγενὲς φθίνον ἄνευ ἁέρος καὶ ἄνευ ἡλίου.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

Ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐπέβη ἀμάξης, καὶ ἐσταμάτησεν εἰς τὴν τρίοδον, ἥτις σχηματίζεται ἀπὸ τὸ Βουλεβάρτον Ἀραγῶ καὶ τῆς ὁδοῦ Οὐρσίνης, πλησίον τοῦ νοσοκομείου. Ἐπεθύμει νὰ ἐπιτηρῇ μακρόθεν τὴν ἐπιχείρησιν, καὶ εἶχεν ὑπολογίσει, ὅτι ἐκεῖ ἦτο ἡ καταληλωτέρα θέσις, ὅπως κατοπτεῖται ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς ἀμάξης τὰς περιπετείας τῆς καταδιώξεως. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ κιβώτιον εἶχε συλληφθῇ ἐρχόμενος ἐκ τοῦ μέρους τῆς Οὐρσίνης, ὥστε ἂν ἀπεφάσιζε νὰ ἐπανέλθῃ ἐκεῖ, ὁπόθεν εἶχεν ἀναχωρήσει, ἤθελεν ἀφεύκτως διέλθῃ ἐκεῖθεν.

Μετὰ μίαν ὥραν ἕκαστος εὐρίσκειτο εἰς τὴν θέσιν του.

Ὁ βωδὸς δὲν ἔκαμεν οὐδεμίαν δυσκολίαν, ὅπως λάβῃ θέσιν εἰς τὸ κινητὸν κιβώτιον, ὅπερ ἔμελλε νὰ τὸν καταθέσῃ εἰς τὸν σταθμόν, ὁπόθεν τὸν εἶχε παρὰλάβει τὴν πρωίαν. Ἐκεῖ ὁ ἐνωμοτάρχης, ἀφοῦ ἀπήγγειλε λογίδριον, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν πλάνην τοῦ φυλακισμένου, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν οὗτος θὰ τὸν ἤκουεν, ἔσπευσε νὰ ἐμπιστευθῇ αὐτὸν εἰς δύο κλητῆρας λέγων αὐτοῖς:

— Ἀπαλλάξατέ με ἀπὸ αὐτὸν τὸν τυχοδιώκτην καὶ ὀδηγήσατέ τον μακρὰν διὰ νὰ μὴ ἔλθῃ πλέον νὰ μὰς ζκαίῃ.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐφάνη ποσῶς ὅτι ἐνόησε τὴν φράσιν ταύτην, λεχθεῖσαν εἰς τρόπον, ὥστε νὰ ἐμπνεύσῃ αὐτῷ ἐμπιστοσύνην, ἀλλ' ἠκολούθησεν εὐπειθῶς τοὺς δύο ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, οἵτινες ἔλαβον τὴν ὁδὸν Κρουλεβάρδ, ἀνῆλθον τὴν ὁδὸν Κορβισάρ, καὶ ἐγκατέλειψαν αὐτὸν εἰς τὴν πρώτην τρίοδον, εἰπόντες αὐτῷ:

— Καλὸν κατευόδιον καὶ πάσχισε νὰ μὴ πιασθῇ ἄλλοτε.

Ὁ Πιεδούσης, ἐνδεδυμένος πάντοτε ὡς μουσχομάγκα, περιεφέρτετο εἰς τὴν ὁδὸν Κορδιλιέρ, ὁ δὲ Πήγασος ἐκάπνιζε τὴν

πίπαν του ὑπὸ τὸ προστέγειον τοῦ βυρσοδεψείου, ὅπερ κεῖται εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Champ de-l'Alouette.

Ἐπιπτε χιῶν ἄφθονος, καὶ τὸ ψυχρὸ εἶχεν ἀποσκληρύνει τὴν πεσοῦσαν τὴν νύκτα χιόνι. Οὐδεὶς διαβάτης ἐφαίνετο ὅλη δ' ἡ ζωὴ τοῦ πτωχοῦ τούτου τμήματος εἶχε συγκεντρωθῇ εἰς τὰ οἶνωπλαῖα, δι' ὧν γέμουν τὰ ἐξωτερικὰ βουλεβάρτα. Ὅθεν τ' ἀστυνομικὰ ὄργανα εἶχον δυσκολίαν εἰς τὸ νὰ παρατηρῶσι τὰς κινήσεις τοῦ θηράματος, ὅπερ παρεμύενον, καὶ ἔλαβον τὰ μέτρα τῶν ὅπως μὴ παρατηρηθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ.

Ὁ βωδὸς ἤρχισε ν' ἀκολουθῇ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοὺς ἀπομακρυνομένους ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, εἰτα ἀκούμβησεν ἐπὶ τοῦ περιφράγματος κήπου τινὸς καὶ παρετήρει περὶ αὐτοῦ. Ἐκεῖνοι, οἵτινες παρεμύενον αὐτόν, ἐφοβήθησαν πρὸς στιγμὴν μὴ τοι τοποθετηθῇ ἐκεῖ, ὅπως καὶ εἰς τὴν κρηπίδα τῶν Χρυσόχρῶν, διότι δὲν ἐκινεῖτο ποσῶς. Μετὰ δύο ὅμως ἢ τρία λεπτά, ἅτινα μετεχειρίσθη διὰ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ μέρος ἐν ᾧ εὐρίσκειτο, κατηυθύνθη πρὸς τὴν γωνιαίαν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Κορβισάρ καὶ τῆς ὁδοῦ Πασκάλ, παρετήρησεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τοὺς λίθους τοῦ τοίχου, ἐποίησε χειρονομίαν ἐκπλήξεως ἅμα τε καὶ εὐχαριστήσεως, καὶ ἤρχισε ν' ἀνέρχεται ἄνευ δισταγμοῦ πρὸς τὸ βουλεβάρτον Ἀραγῶ.

Ὁ 29 καὶ ὁ 33 ἄρξαν αὐτὸν νὰ διέλθῃ, καὶ ἔλαβον ἡσύχως τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν.

— Ἄ! τὸν μασκαρᾶ, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ 29, διερχόμενος πρὸ τῆς γωνιαίας οἰκίας, ἔκαμε σημάδι εἰς τὸν τοῦτον. Διὰ τοῦτο λοιπὸν εἶχε τὸ κάρβουνον εἰς τὴν τσέπην του. Τώρα θὰ εὐρὴ πάλιν τὸν δρόμον του, καὶ θὰ μὰς ὀδηγήσῃ κατ' εὐθείαν ἐκεῖ ὅπου ἔχομεν ἐργασίαν. Πόσον θὰ εὐχαριστηθῇ ὁ ἀρχηγός.

Ὁ ἀρχηγὸς ἦτο πράγματι λίαν εὐχαριστημένος, διότι διὰ τῆς ὀλίγον ἀνυψώμενης ὑάλου τῆς ἀμάξης του ἔβλεπε τὸν βωδὸν προχωροῦντα βήματι στερεῶ ἀνθρώπου γινώσκοντος ποῦ ὑπάγει. Οἱ κλητῆρες πρηκολούθουν μακρόθεν ἀπαρτηρητοί. Ἐσταμάτησαν, ὅτε ὁ παρακολουθούμενός ἐσταμάτησε, πλησίον τοῦ νοσοκομείου τῆς Οὐρσίνης, καὶ δέκα βήματα μακρὰν τῆς ἀμάξης. Ἐφαίνετο ἐν ἀμνηχανίᾳ, μετέβαινον ἐκ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην γωνίαν τῆς τρίοδου, καὶ θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐφοβεῖτο ν' ἀπομακρυνθῇ ἐκεῖθεν.

Τέλος, ἀπεφάσιζε νὰ διαβῇ τὸ βουλεβάρτον καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν Οὐρσίνης, ἥτις ἀνοίγεται ἀκριβῶς κατέναντι τῆς ὁδοῦ Κορβισάρ, ἥς εἶνε ἡ ἐξέκκολλοθῆς. Παρηκολούθησεν αὐτὴν ἄνευ δισταγμοῦ, μέχρι τοῦ Πόρτ-ροαγιέλ. Ἐκεῖ ἐσταμάτησεν ἀκόμη ὀλίγον. Προφανῶς οἱ εὐρεῖς δρόμοι ἀπεπλάνουν αὐτόν.

Ἡ ἀμάξα ἐκυλίετο βάρδην ἐπὶ τὰ ἔχνη τῶν κλητῆρων.

Ὁ βωδὸς, ἀφοῦ πάλιν παρετήρησε τοὺς τοίχους, ἐξηκολούθησε νὰ βαδίζῃ κατ' εὐθείαν, εἰτα ἔστρεψε πρὸς τ' ἀριστερὰ διὰ

τοῦ δρομίσκου τῶν Λυοναί. Τοῦτον ἠκολούθησε μέχρι τῆς ὁδοῦ Βερβολαί, κειμένου κατὰ μῆκος τῶν κήπων τοῦ Βάλλ-δέ-Γράς, εἰτα ἔλαβε πρὸς τὰ δεξιὰ τὴν στενὴν καὶ σκολιὰν ὁδὸν Ἀρβαλέτ.

Ἡ διάβασις ὅλης ταύτης τῆς ἀποστάσεως ἐξετελέσθη βήματι γοργῷ, ἡ δὲ πεποιθήσις, ἣν ἐδείκνυνεν ὁ βωδὸς ἐμαρτύρου ὅτι ἐβαδίζε τώρα ἐπὶ γνωστοῦ ἐδάφους. Οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἦσαν ἐξάλλοιοι χαρᾶς, ἥτις ἐφθασεν εἰς τὸ ἄωτον αὐτῆς, ὅτε εἶδον αὐτὸν σταματήσαντα πρὸ κιγκλίδας, ἐγγὺς σχεδὸν τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ Λωμόν, παρατηρήσαντα πρὸς στιγμὴν τὴν οἰκίαν, ἣν προεφύλαττον αἱ κιγκλίδες, καὶ κρούσαντα θαρραλέως τὸν κώδωνα.

Εἶχον προσχεδιάσει τὴν ἐνέργειάν των. Ὁ Πήγασος ἔκαμεν ἀκόμη βήματά τινα καὶ ἐτοποθετήθη ἐπὶ τοῦ ἀντικρὺ λιθοστρώτου. Ὁ Πιεδούσης ὑπῆγε μακρότερον καὶ ἐτέθη εἰς κατόπτεισιν, ὅπισθεν τῆς ὁδοῦ Λωμόν. Ὅποθεν καὶ ἂν ἤθελε τραπῇ ὁ παρακολουθούμενος, ἐὰν ἐπεχειρεῖ ν' ἀναχωρήσῃ, ἡ διάβασις τῷ ἦτο κεκλεισμένη.

Ταῦτοχρόνως ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐπιδρομῆς κατήρχετο τῆς ἀμάξης καὶ κατηυθύνετο βήμασι βραδέσι πρὸς τὴν κιγκλίδα. Ὁ βωδὸς ἐξηκολούθει νὰ κρούῃ τὸν κώδωνα, ἀλλ' οὐδεὶς ἤρχετο νὰ τῷ ἀνοίξῃ. Ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος παρετήρησε μίαν ἀνθρακοπώλιδα, ἥτις προέβαλε τὸ μαυρισμένον πρόσωπόν της ἐκ τῆς θύρας τοῦ ἐργαστηρίου της, καὶ ὅτε ἦτο πλησίον της, ἤκουσεν αὐτὴν λέγουσαν:

— Κτύπα ὅσον θέλεις, παιδί μου. Τὸ κουτί εἶνε ἄδειο.

Θ'

— Δὲν εἶνε κατοικημένη ἡ οἰκία αὕτη; ἠρώτησεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας τὴν ἀνθρακοπώλιδα.

— Ἡ νοικατορίσσα φαίνεται ὅτι ἀνεχώρησεν ἀπόψε, ἀπεκρίθη αὕτη, διότι σήμερον τὸ πρωὶ δὲν εἶδομεν τὰ μοῦτρα τῆς δούλας.

— Ὑπάρχει θαλαμηπόλος; καλὸν νὰ γνωρίζωμεν καὶ τοῦτο, ἐσκέφθη ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

— Ἐὰν σὲ ἠρώτησα, ἐπανέλαβε, τὸ ἔκαμα διότι βλέπω ἐκεῖ ἕνα νέον, ὁ ὁποῖος ἐκουράσθη νὰ τραβᾷ τὸ κουδοῦνι. Ὁ κάμης μισθὸν νὰ τὸν εἰδοποιήσῃς ὅτι δὲν εἶνε κανεῖς.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη, θὰ τὸ ἰδῇ ὁ ἴδιος. Καὶ ἔπειτα δὲν εἰμαι βεβαία, ὅτι ἡ κυρία ἀνεχώρησεν. Ἡ δούλα της τὸ εἶπεν ἔτσι χθὲς εἰς τὸν ἄνδρα μου, ὅτι πηγαίνει εἰς τὸν τόπον τῶν Ἰγγλέζων μὲ τὴν κυρά της, καὶ ὅτι ἐσκόπευον ν' ἀναχωρήσουν τὰ μεσάνυχτα. Ἦτο κάμποση ὥρα ποῦ εἶχα πλαγιασῇ, τὰ μεσάνυχτα... ὅταν δηλαδὴ...

— Δὲν γνωρίζετε τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι;

— Δὲν τὸν εἶδα ποτέ μου, εἶπεν ἡ ἀνθρακοπώλις, ὀλίγον ἐκπληκτος δι' ὅλας αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις.

— Ἴσως κάμνει λάθος τὴν θύραν, καὶ ὑπάγω νὰ τὸν ἐρωτήσω.

Καὶ ἀφίνων τὴν Ὠβερνόν, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ὑπῆγε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν βωβὸν, ὅστις δὲν τὸν εἶχεν ἀκόμη παρατηρήσει, τόσον ἦτο ἀπασχολημένος εἰς τὸ νὰ σύρῃ τὸν κώδωνα, καὶ ἐκτύπησεν αὐτὸν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου. Ὁ νεανίας ἐστράφη καὶ ἐφάνη ἐκπλαγεὶς ἀναγνώρισας τὸν ἄνθρωπον, ὅστις τὸν εἶχε κρατῆσαι τόσον χρόνον, δὲν ἐφάνη ὅμως ποσῶς καὶ πτοηθεὶς.

— Ἰδοὺ ἀποδείξεις ἀποτελεσματικωτέρα τῶν ἄλλων, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Ὁ Λεκὸς εἶχε δίκαιον. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος οὐδεμίαν γνῶσιν ἔχει τῆς δολοφονίας, ὡδήγησεν ὅμως ἡμᾶς εἰς τὴν φωνήαν, καὶ τοῦτο εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶχομεν ἀνάγκην. Πρόκειται ἤδη νὰ προβῶμεν μετὰ περισκέψεως καὶ μεθοδῶν.

Εἶχεν ἤδη χαράξει τὸ σχέδιόν του. Ἐλάβεν ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν βωβόν, ὡδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν ἀμαξάν, ἐφ' ἣς τὸν ἐπεβίβασε, προσεκάλεσε διὰ σημείου τὸν ἀριθμὸν 33 καὶ εἶπεν αὐτῷ νὰ παρακαθήσῃ εἰς τὴν ἀμαξάν πρὸς ἐπιτήρησιν τοῦ βωβοῦ, ὃν προὔτιθετο νὰ μὴ ἐγκυαλείψῃ πλέον. Εἶτα, ἐστράφη πρὸς τὸν ἀριθμὸν 29, ὅστις, βλέπων τὴν τροπὴν ἣν ἐλάμβανον τὰ πράγματα, εἶχε πλησιάσει ἡρέμα, καὶ διέταξεν αὐτὸν νὰ φρουρῇ πρὸ τῆς κιγκλίδος.

— Θὰ εἰσέλθω μόνος, εἶπεν. Ἐὰν αἱ θύραι εἴνε κλεισταὶ θὰ ὑπάγῃς νὰ ζητήσης ἕνα κλειθροποιόν, στοιχηματίζω ἐν τούτοις ὅτι εἴνε ἀνοικταί. Μένε ἐδῶ, καὶ μὴν ἔλθῃς ἂν δὲν συρίζω. Καὶ σύ, προσέθηκεν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν ἀνθρακοπώλιδά, μὴτε λέξιν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ εἰς τοὺς πελάτας σου. Εἶμαι ὁ ἀστυνόμος καὶ ἔρχομαι εἰς τὴν γειτόνισάν σου νὰ κάμω κατ' οἶκον ἔρευναν. Σοὶ ἀφίνω ἕνα κλητῆρα διὰ νὰ σ' ἐπιτηρῇ καὶ μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθω νὰ συνομιλήσω μαζὺ σου.

Ταῦτοχρόνως ἠνέφξε τὸ ἐπικνωφόριόν του καὶ ἐφάνη ὁ τρίχρους ζωστήρ, εἰς τὴν θέαν δὲ τοῦ τρομεροῦ τούτου ἐμβλήματος ἡ γυνὴ ἐξηφανίσθη εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ ἐργαστηρίου αὐτῆς.

— Μάτια ἀνοικτὰ! εἶπεν ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος εἰς τὸν ὑφιστάμενον Πιεδούσην, ὅστις ἀπήντησε διὰ καταφακτικοῦ νεύματος.

Καί, ἐπανελθὼν εἰς τὴν κιγκλίδαν, ὁ ἀρχηγὸς ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ μετὰ προσοχῆς τὴν οἰκίαν καὶ τὰ περίεξ. Ἦτο δ' αὕτη οἰκία μονόροφος, ἔχουσα τρία παραθύρα ἐπὶ τῆς προσόψεως, καὶ οὕσα κεχωρισμένη ἀπὸ τοῦ δρόμου δι' εὐρείας αὐλῆς. Αἱ κιγκλίδες δὲν ἦσαν κλεισταί, καὶ ἡ μόνη ἔνδειξις, ἐξ ἣς ἠδύνατο νὰ συμπεράνῃ τις ὅτι ἡ οἰκία ἦν ἐγκαταλειμμένη ἦτο, ὅτι δὲν ἐξήρχετο ποσῶς καπνὸς ἐκ τῶν δύο ἐξ ἐρυθροῦ κεράμου καπνοδόχων, αἵτινες ὑψοῦντο ὑπεράνω τῆς στέγης.

Ἡ προσοχὴ τοῦ ἀνιχνευτοῦ ἀπεσπάσθη πάραυτα ἐπὶ τοῦ ἐκ χιόνος τάπητος, ὅστις ἐκάλυπτε τὴν αὐλήν. Ἡ πρόσφατος

χιὼν εἶνε τὸ βιβλίον, ὅπερ κατὰ πρῶτον οἱ ἐπιδέξιοι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι προσπαθοῦσι ν' ἀνερευνήσωσι, διότι ἐν αὐτῇ εὐρίσκουσι πολυτίμους πληροφορίες. Οἱ ἔνοχοι ἐκτυποῦσιν οἱ ἴδιοι ἐπ' αὐτῆς τὴν ἐαυτῶν καταδίκην, ὅταν δὲν λαμβάνωσι πρόνοιαν νὰ ἐξαλείψωσι τὰ ἴχνη τῶν βημάτων αὐτῶν. Ἐκ τῶν κιγκλίδων λοιπὸν μέχρι τῆς οἰκίας ἄρῃσαν ἐκτυπώματα, ἅτινα τὸ ψῦχος διετήρησε θαυμασίως. Ἐφαίνοντο τέσσαρα ἴχνη βημάτων κυλῶς διακρινόμενα, δύο βαθέως ἐγκεχαρραγμένα διὰ ποδὸς εὐρέος, καὶ τὰ δύο ἕτερα ἐλαφρῶς ἐγκεχαρραγμένα διὰ ποδὸς λεπτοῦ καὶ κομψῶς ὑποδεδεμένου, ποδὸς ἀνδρὸς ὅμως. Τὰ ἴχνη ταῦτα ἦσαν διατεθειμένα ἀνὰ δύο, ἥτοι τὰ μεγάλα ἐγγὺς τῶν μικρῶν. Τὰ μὲν ἐκκλινον πρὸς τὰ δεξιὰ, τὰ δὲ πρὸς τ' ἀριστερά, ἀμφότερα ὅμως κατέληγον εἰς τὸ ἀνάβαθρον τῆς θύρας, καί, περιέρχον σύμπτωσις, ἀμφοτέρων ἦγον ἐκ τῆς ὁδοῦ πρὸς τὴν οἰκίαν. Εἶχον εἰσέλθει δὲς, καὶ δὲν εἶχον ἐξέλθει ποσῶς.

— Εἶνε ἀκατανόητον, ὑπετονθόρυσεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, διότι τὰ δύο ἴχνη εἶνε ἐγκεχαρραγμένα ἕκαστον διὰ τῶν ἰδίων δύο βημάτων. Δὲν δύναται τις νὰ ἐπανέλθῃ ὁπόθεν δὲν ἀνεχώρησε. Πρέπει ἡ οἰκία νὰ ἔχῃ καὶ ἑτέραν ἐξόδον, καὶ τοῦτο ἐξακριβώτερον. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει, τὰ δύο χονδρὰ ἴχνη εἶνε ἀναμφιβόλως τοῦ βωβοῦ, ὅστις ἔχει πόδας ὡς λέμβους, καὶ φέρει πίδαλα μὲ πέταλα. Βλέπω τὰ σημεῖα τῶν ἡλῶν. Τὰ ἄλλα βήματα εἶνε τοῦ δολοφόνου, ὅστις φέρει ὑποδήματα λεπτὰ μὲ ὑψηλὰς πτέρνας. Πρέπει νὰ λάβωμεν τὰ ἐκτυπώματα αὐτῶν διὰ τοῦ γύψου. Ἄς ἴδωμεν τώρα ἂν θὰ λάβωμεν ἀνάγκην κλειθροποιοῦ, εἶπε θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ χαλκίνου κομβίου τοῦ κλειθροῦ.

Ὁ σούρτης ἐστράφη καὶ ἡ θύρα ἠνέφχθη.

— Ἐβιάζοντο, καὶ δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ τὴν ἐπανακλείσω, ἐσκέφθη ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ἡ μᾶλλον δὲν εἶχον μαζὺ τῶν τὸ κλειδί. Ὁ δολοφόνος εἰσῆρχετο εἰς τὴν κυρίαν αὐτὴν ὡς εἰς τὸν οἶκόν του, δὲν ἦλθε κανεὶς νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἀφοῦ δὲν φαίνονται τὰ ἴχνη τῶν βημάτων τῆς υπηρετίας. Ὁ βωβὸς συνώδευεν αὐτόν. Θὰ εὖρον ἀνοικτὴν τὴν θύραν τῶν κιγκλίδων, ὑπολείπεται δὲ ἤδη νὰ ἴδωμεν ἂν ἦτο ἀνοικτὴ καὶ ἡ θύρα τῆς οἰκίας.

Τότε διέβη τὴν αὐλήν, κάμνων ἀρετὴν λοξοδρομίαν, ὅπως μὴ ἐξαφανίσῃ τὰ ἴχνη, καὶ ἀφίχθεις εἰς τὴν ἀναβάθραν, παρετήρησεν ὅτι τὸ ἐν φύλλον τῆς θύρας ταύτης ἦτο ἡμικυκλικόν.

Εἰσῆλθε καὶ εὐρέθη ἐντὸς εὐρέος προδρόμου, εἰς τὸ βάθος τοῦ οὐοῦ ἤρχιζεν ἡ κλίμαξ τοῦ πρώτου ὀρόφου. Εἰς τὸν προδρόμον τοῦτον ἦτο ἐπισωρευμένοι ὀδοιπορικοὶ σάκκοι καὶ κιβώτια. Ὑπῆρχον ἐκεῖ ἀφ' ὅλα τὰ σχήματα καὶ ἀφ' ὅλα τὰ μεγέθη, μετὰ δ' ἄλλων καὶ κιβώτιον ὅμοιον ἐκείνου, ὅπερ ἔφερεν ὁ βωβὸς ἐπὶ τῶν νώτων του, ὅτε οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες συνέλαβον αὐτόν.

— Ἐὰν μοὶ ἔμενον ἀκόμη ἀμφιβολία, ἰδοὺ κατὰ τὸ ὅποιον θὰ ἐξήλειπεν αὐτὰς, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας. Ἀναμφιβόλως, ἀφίχθημεν εἰς τὸ τέρμα τῶν ἐρευνῶν μας, καὶ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ λάβω ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Τολβιάκ δὲ Τιντσεμβράς. Μετ' ὀλίγον θ' ἀνοίξωμεν ὅλα αὐτὰ τὰ δέματα καὶ ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν δὲν ἀνακαλύψωμεν τὸ δυνάμενον νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐργασίαν μας. Ἄς μεταβῶμεν πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς οἰκίας.

Ὑπῆρχον δύο θύραι εἰς ἐκάστην πλευρὰν τοῦ προδρόμου. Ἠνέφξε τὴν πρώτην πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ εὐρέθη ἐντὸς αἰθούσης, κεκοσμημένης διὰ τρόπον παραδόξου. Πλησίον ἀνακλιντῶν σχήματος Λουδοβίκου ΙΔ' καὶ διακεκοσμημένων δι' ὑφασμάτων τοῦ Βωβαί, ἐβλεπέ τις καθίσματα ἐκ ξύλου ἀνακαρδίου, τὰ ὅποια δὲν θὰ κατεδέχετο μία ράπτρια ἐνδυμάτων. Τὰ ἐκ μεταξὺς παραπετάσματα ἦσαν πεπαλαιωμένα. Ἐπὶ τῆς ἐστίας ἄθλιον χαλκίνον ἐκκερμὲς εὐρίσκετο μετὰ δὲ δύο ἀγγείων Ἰκωνικῶν, μεγάλῃς ἀξίας. Πολυέλαιος ἀχαρὶς ἐκρέματο ἐπὶ τῆς ὀροφῆς, καὶ τέσσαρες λυχνίαι, ἐξαισίας κατασκευῆς, ἔκειντο ἔναντι ἡ μία τῆς ἄλλης ἐπὶ φατνωμάτων κεκοσμημένων δι' ὠραίων κατόπτρων τῆς Βενετίας. Ἀπαντα ταῦτα ἐφαίνοντο ὅτι ἡγοράσθησαν μεταχειρισμένα ἐν βίᾳ.

Ὑπῆρχε πῦρ εἰς τὴν ἐστίαν. Εἶχον μάλιστα καύσει χαρτί, ὃν ἡ τέφρα ἀπετέλει ὀγκώδη μέλανα σωρόν.

— Ἐξεαστέαι ἐπίσης αἱ τέφραι αὐταί, ὑπετονθόρυσεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ἀνεγείρων τὸ παραπέτασμα ὅπερ ἐχώριζε τὴν αἰθυσάν τινά ἀναπαυτηρίου ἀνευ παραθύρων, διότι ἡ οἰκία δὲν ἐφωτιζέτο παρὰ μόνον ἐκ τῆς προσόψεως.

Τὸ δεῦτερον τοῦτο δωμάτιον ἦτο ἀρκετὰ σκοτεινόν, καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας δὲν εἶδεν ἐν αὐτῷ παρὰ μόνον ἕν ἐκκερμὲς μετὰ βάρους, ἐκκερμὲς ἀρετὰ ὑψηλὸν καὶ εὐρύ, ὥστε ἠδύνατο νὰ κρυβῇ ἐντὸς αὐτοῦ ἄνθρωπος, καὶ τράπεζαν παιγνιδίου, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὐρίσκοντο παιγνιόχαρτα, τοποθετημένα κατὰ πολλὰς σειράς. Κάθισμα ἔκειτο ἀνεστραμμένον ἐπὶ τοῦ τάπητος, πλησίον τῆς τραπέζης.

— Μπα! εἶπεν ὁ ἰχνηλάτης, ἡ κυρία ἔκαμνε πασιένσαν... πιτυρία... ἐσκέπτετο ἀναμφιβόλως τὸν ἐραστὴν της, ὅτε ἔλαβε τὸ κτύπημα... ἐδῶ ἐκτυπήθη... Πρέπει νὰ μετρήσω τὰ παιγνιόχαρτα αὐτὰ... διὰ νὰ ἴδω ἂν λείπῃ μία δάμα τῆς πίκας...

Οὐδέν, ἐκτὸς τοῦ ἀνεστραμμένου καθίσματος, εἶχε μεταβληθῇ ἐντὸς τοῦ κομμοτηρίου. Τὸ ἐκκερμὲς ἐκινεῖτο.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, διέβη τὸν προδρόμον, καὶ ἠνέφξεν ἑτέραν θύραν, τὴν τοῦ ἐστιατηρίου. Ἡ τράπεζα ἦτο παρεσκευασμένη, δύο παροψίδες, ἡ μία ἔναντι τῆς ἄλλης, ἐμαρτύρουν ὅτι δύο δαιτυμόνες εἶχον παρακαθίσει. Πλακοὺς κεκομμένους ἦπατος καὶ κυτίον, πλήρες σταφίδος τοῦ Φον

— Τότε λοιπόν στήνουμε παγίδα ;

— Ναί, καί γνωρίζεις τὸ σύστημα. Ν' ἀφήσωμεν τὸν ποντικὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν τρύπαν καὶ νὰ περιμένωμεν, διὰ νὰ ἐπιπέσωμεν κατ' αὐτοῦ, μέχρις οὗ συλληφθῇ ἀσφαλῶς.

— Ὡ μείνετε ἡσυχος. Δὲν θὰ κινήθω παρὰ μόνον ὅταν σφυρίζετε. Οἱ σύντροφοι θὰ φυλάττουν τὰ δύο ἄκρα τοῦ δρόμου. Μόνον, ἐπειδὴ οἱ ποντικοὶ βγαίνουν ἀργά, ἡμεῖς θὰ παραμονεύωμεν ὅλην τὴν νύκτα, καὶ τώρα εἶνε μάλιστα πέντε ἡ ὥραι.

— Θὰ στείλῃς ἓνα ἀριθμὸν νὰ σᾶς φέρῃ ψωμί καὶ τυρί. Εἰς τὴν ὁδὸν Φελιαντίν ὑπάρχει ἀρτοποιία καὶ παντοπώλης.

— Καὶ σεῖς ; ἀρχηγέ ;

— Ἐγὼ θὰ δειπνήσω αὐριον τὸ πρωί. Εἰς τὸ ἔργον, παιδί μου. Ἐάν τὸ στρατήγημα ἐπιτύχῃ, τοῦτο θὰ σοῦ κάμῃ πολλήν τιμὴν. Λοιπόν, καθὼς ὠμιλήσαμεν, ἐγὼ πηγαίνω νὰ καταλάβω τὴν θέσιν μου, μὴ ἀφίνης καὶ σὺ τὴν ἰδικήν σου... Ἀ! καλὰ ποῦ τὸ ἐσκέφθην, ὁ ποντικὸς ἔσως εἶνε μία γυναῖκα.

— Μία γυναῖκα !

— Ναί, εἶνε ἡ ὑπέραιμα ἥτις ἔφυγεν. Ἡμπορεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ νὰ ζητήσῃ τὰ κιβώτια τῆς κυρίας τῆς, τοῦτο ὅμως δὲν τὸ ἔχω πολὺ βέβαιον. Πιστεύω μάλλον ὅτι ὁ αὐθέντης τοῦ βωβοῦ θὰ δείξῃ τὴν μύτην του πρὸς τὰ μέρη αὐτά. Εἴτε αὐτὸς εἶνε εἴτε ἄλλος, σὺ θὰ ἐνεργήσῃς μὲ τὸν ἴδιον τρόπον. Προσοχὴ ὅμως εἰς τὰ ἔχνη τῶν βημάτων ἐπὶ τῆς ἰχίονος.

— Σᾶς ἐννόησα, ἀρχηγέ.

Τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα ἐννοοῦσι μὲ ἡμίσειαν λέξιν, καὶ ὁ ἀρχηγὸς δὲν ἔκρινεν ἀναγκαστὸν ν' ἀναπτύξῃ περισσώτερον τὰς σφαίρας ἄλλως τε ὁδηγίας, ἃς ἔδωκεν εἰς τὸν ἀριθμὸν 29. Ἐπανήλθε λοιπὸν δρομαίως εἰς τὴν οἰκίαν καὶ κατέγεινε νὰ ἐκλέξῃ καταλληλὴν δι' ἐνέδραν θέσιν.

Εἶχεν ἐπέλθῃ ἡ νύξ καὶ ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἤθελε νὰ ἔχῃ φῶς, ἵνα δυνηθῇ νὰ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον τὸν δολοφόνον, ἐάν ἐπνήρχετο. Ἐπρεπεν ὅμως τὸ φῶς τοῦτο νὰ μὴ ᾔτο ὁρατὸν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τῆς οἰκίας. Ὡ ἐκ τούτου, ἡ ἐπιτηρητικὴ θέσις, ἣν ὥφειλε νὰ καταλάβῃ, ἦτο ἤδη ὠρισμένη. Ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀνακυτῆριον, φροντίσας ν' ἀφήσῃ ἡνεωγμένους τὰς θύρας τοῦ κομμωτηρίου τούτου καὶ τῆς αἰθούσης, αἵτινες ὠδήγουν ἀμφοτέρω πρὸς τὸν προδρόμον, ἵνα ἀκούσῃ τὸν κρότον τῶν βημάτων τοῦ δολοφόνου, ἅμα αὐτὸς θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὸν προδρόμον. Ἡνέφξεν ἐπίσης κατὰ τὸ ἡμισὺν τὸ πικραῦρον τῆς αἰθούσης, ὅπως φθάνῃ ὁ ἥχος τῆς σύριγγός του μέχρι τοῦ Πιεδούση.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ παιγνιδίου ὑπῆρχον δύο κηρία σχεδὸν ἀθικτα ἐπὶ ἀργυρῶν κηροπηγίων, τὰ ὅποια θὰ ἐσβέσθησαν ἅμα διεπράχθη τὸ κκούρημα. Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἤναψε τὸ ἓν καὶ ἔθηκε τὸ κηροπήγιον χαμαὶ ἐν τινὶ γωνίᾳ. Εἴτα, ἐζήτησε θέσιν ὁπόθεν ἡδύ-

νατο νὰ βλέπῃ χωρὶς νὰ φαίνεται καὶ κατ' ἀρχὰς δὲν εὗρεν οὐδεμίαν, δυναμένην νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Κατόπιν ἐσκέφθη τὸ ὥρολόγιον, ὅπερ ἡδύνατο νὰ τὸν περιλάβῃ. Ἐπὶ τοῦ κυτίου του ὑπῆρχεν ὁπὴ ρομβοειδής, δι' ἧς ἡδύνατο ν' ἀναπνέῃ. καὶ ἡ κλεῖς ἦτο ἐντὸς τοῦ κλειθροῦ. Ἡνέφξεν αὐτό, κατεμέτρησε τὰς διαστάσεις καὶ ἐπέισθη ὅτι ἡδύνατο νὰ κρυβῇ ἐκεῖ ἄνευ ἐτέρας δυσκολίας, εἰμὴ μόνον νὰ σταματήσῃ τὴν κίνησιν τοῦ ταλαντώθρου.

Ἐκτοτε ἡ παγὶς εἶχε στηθῇ. Ἐκάθησεν ἐπὶ ἀνακλίντρου, παρὰ τὴν θύραν τοῦ προδρόμου, καὶ περιέμενεν.

— Εἰς τὸν πρῶτον θόρυβον τὸν ὁποῖον θ' ἀκούσας, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, θὰ τρέξω ἐντὸς τοῦ ἐκκρεμοῦς ὥρολογίου. Ὁ κακούργος δὲν θὰ ὑποπτευθῇ ποσῶς ὅτι εὐρίσκομαι ἐκεῖ. Ἐάν εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἀναπαυτήριον, θὰ ἴδω τί θὰ κάμῃ, καὶ θὰ προσκαλέσω διὰ συρίσματος τὸν ἀριθμὸν εἰκοσι ἑννέα. Ἐάν κατευθυνθῇ ἐξ ἀρχῆς εἰς τὸ ἐστιατήριον, θὰ ἐξέλθω ἡσύχως καὶ θὰ ὑπάγω νὰ συρίζω εἰς τὴν ἀναβάθραν. Δὲν μένει πλέον ἄλλο παρὰ νὰ ἔχωμεν ὑπομονήν.

Ἀπητεῖτο ὅμως μεγάλη ὑπομονὴ διὰ νὰ διέλθῃ τις ὥρας ὁλοκληροῦς ἐντὸς τοῦ ἐπικινδύνου ἐκείνου μέρους, βήματά τινα μακρὰν πτώματος πρὸς δέ, καὶ μεγάλη γενναϊότης ἵνα περιφρονήσῃ συνάντησιν κατὰ μόνας, ὅσῃ βραχυῖα καὶ ἀνῆτο, μετὰ δολοφόνου, ὅστις ἀναμφιβόλως θὰ ἠδιαφόρει δι' ἓνα φόνον περισσώτερον ἢ ὀλιγώτερον. Ἀλλ' ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ γενναϊότης εἶνε αἱ δύο θεμελιώδεις τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου ἀρεταί.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἔλαβε θέσιν ἐπὶ κηθίσματος γαφυλονάστου καὶ διήρχετο τὰς ὥρας τοῦ ἀνακεφαλαίων ἐν τῷ πνεύματί του τὰς περιπετειὰς τῆς παραδόξου ταύτης ὑποθέσεως, καὶ ἐξετάζων τὰς ἀντιφάσεις ἃς πηρίσταν. Εἰς οὐδὲν εὐχρεστον ὅμως συμπέρασμα κατέληξε, καὶ πλέον ἢ ἀπαξ ἐσκέφθη ὅτι πρέπει νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἱκανότητά τοῦ Τολδιάκ, τοῦ ἐμμέσου διαδόχου τοῦ κυρίου Λεκῶκ.

Αἱ ὥραι παρήρχοντο, σημειούμεναι ἐπὶ τοῦ ἐκκρεμοῦς, ὅπερ ἐσήμκινεν αὐτὰς ἡ χροῶς.

Εἶχον σημάζει αἱ δώδεκα ὥραι τοῦ μεσονυκτίου, καὶ ὁ ἐπισκοπεύων ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος προὔτιθετο νὰ ἐγερθῇ, ὅπως ἀνάψῃ τὸ ἕτερον κηρίον, διότι τὸ πρῶτον εἶχεν ἤδη καῖ, καὶ μάλιστα ἀνέπεμπε τρέμουσαν λάμψιν, ὅτε ἤκουσεν ἐλαφρὸν κρότον. Ἡ θύρα τῆς ἀναβάθρας ἐστρέφετο ἡσύχως ἐπὶ τῶν στροφιγγῶν τῆς.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἠγέρθη καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν κρύπτην αὐτοῦ.

Ἐβάδιζον μετὰ προφυλάξεως ἐν τῷ προδρόμῳ, καὶ τὸ βῆμα τοῦ βαδίζοντος ἐπλησίαζεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὸ ἀναπαυτήριον.

Αἶφνης φωνὴ συγκεκρατὴμένη ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας :

— Ἐδῶ εἶσαι, Μαρία ;

ΙΑ'

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας δὲν ἐκινήθη ποσῶς καὶ ἐκράτησε τὴν ἀναπνοήν του, ἐκ φόβου μήπως προδοθῇ. Ἐν τῇ ἀπαισίᾳ ταύτῃ κατοικία ἡ σιωπὴ ἦτο τόσον βαθεῖα, ὥστε ἐκ τῆς κρύπτης τοῦ ἤκουσε τὸν κρότον τῶν βημάτων ἐπὶ τοῦ τάπητος τῆς αἰθούσης. Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, καθ' ἣν αἱ ἀμαξαὶ ἔπαυσαν νὰ κυλῶνται ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῶν ὁδῶν, καὶ ὑπὸ τὰς ὑψηλὰς ὁροφὰς οἰκίας μὲ ὀλίγα ἔπιπλα, ὁ ἐλάχιστος τριγμὸς ἀντήχει, τὸ ἐλαφρότερον κίνημα καθίστατο αἰσθητὸν, καὶ ὁ ἐντὸς τοῦ κυτίου τοῦ ἐκκρεμοῦς κεκρυμμένος παρατηρητὴς ἤρχισε νὰ λυπῆται, διότι ἐσταμάτησεν ἀκουσίως τὸ ταλάντωθρον, οὕτινος τὸ ἡχηρὸν τικ-τάκ ἤθελε καλύψει τὸν ἐλαφρὸν ἤχον συγκεκρατῆμένης ἀναπνοῆς.

Ἄλλως τε, ὁ νυκτερινὸς ἐπηλὺς δὲν ὑπωπτεύετο βεβαίως ποσῶς ὅτι κατεσκόπευον αὐτόν, διότι προφέρων τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς ἣν ἐζήτηι, ἐχορήγει πολῦ τιμον ἔνδειξιν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἣν ἀντεπροσώπευε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ στρατηγικώτερος τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τῆς. Ἡ ἀστυνομία ἐγίνωσκεν ἤδη ὅτι ἡ οἰκία κατφεῖτο ὑπὸ γυναικὸς, καλουμένης Μαρίας. Ὁ ὑπάλληλος ἐδιπλασίασε τὴν προσοχήν του. Ἦκουε δι' ὅλης τῆς ἰσχύος τῶν ὠτων αὐτοῦ, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ παρατηρήσῃ διὰ τῶν χασματῶν τοῦ κυτίου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔμενεν ἀκίνητος ὡς ἄγκυρα.

Ὁ ἀνθρωπος ἐβάδιζε πάντοτε ἀκροποδητί. Ἐπλησίαζε βραδέως τὴν εἰσόδον τοῦ ἀνακυτῆριου, καὶ δὲν θὰ ἐθράδυνε ν' ἀνεγείρῃ τὸ παραπέτασμα, ὅπερ ἐκάλυπτε τὴν θύραν. Πρὸ τούτου ὅμως ἐσταμάτησεν ὀλίγον, καὶ ἐπανέλαβεν ἀγγλιστὶ τὴν φράσιν :

— Εἶσαι ἐδῶ, Μαρία ;

Οὐδεὶς, ὡς ἦν ἐπόμενον, ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐπίκλησιν ταύτην, ἀλλ' ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας δὲν ἀπώλεσεν οὔτε λέξιν.

— Ἀξιόλογα ! ἐσκέφθη, ἡ γυνὴ εἶνε Ἀγγλίς, ἡ τοῦλάχιστον ἐννοεῖ τὴν ἀγγλικήν. Τοῦτο εἶνε σημεῖον τὸ ὁποῖον ἀργότερα θέλει μᾶς βοηθήσει διὰ ν' ἀνεύρωμεν τὸν δρόμον μας.

Ἐπηκολούθησεν ἔτι μικρὰ σιγή, εἴτα τὸ παραπέτασμα ἐκινήθη. Χεῖρ ἀπεμάκρυνε τὰς πτυχὰς τοῦ παχέος ὑφάσματος, καὶ ἐπεφάνη κεφαλή, φέρουσα ὑψηλὸν πῖλον, οὕτινος ἡ καινουργὴς μέταξα ἀπέστιλθεν εἰς τὴν θνήσκουσαν λάμψιν τοῦ κηρίου, ὅπερ ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, καταληφθεὶς ἐξ ἀπίνης, δὲν ἔλαβε καιρὸν ν' ἀντικαταστήσῃ. Ὁ μόνος οὗτος φωτισμὸς δὲν ἀνέπεμπε πλέον ἢ διαλειπούσας λάμψεις, σθεννύμενος σχεδὸν καθ' ὁλοκληρίαν, ὅπως ἀναλάμψῃ αἶφνης ἐπὶ ἐν ἡ δύο δευτερόλεπτα, καὶ ἵνα σβεσθῇ ἐκ νέου κατὰ τρία τέταρτα, ἀφίνων τὸ ἀναπαυτήριον εἰς σκότος, τοσούτῳ μάλλον βαθύ, καθόσον ἦτο ζωηροτέρα ἢ πρὸς στιγμήν ἀναγεννηθεῖσα λάμψις.

Τὰ διαλείμματα ταῦτα ἡμπόδιζον πολὺ τὸν ἐν τῷ ὥρολογίῳ εὐρισκόμενον, ὅπως παρατηρήσῃ τὸν ἄγνωστον, ὅστις δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀποφασίσει ν' ἀνεγείρῃ καθ' ὁλοκληρίαν τὸ παραπέτασμα. Ἐκτὸς τούτου τὸ κηροπήγιον ἦτο τεθειμένον κατὰ γῆς ἐν τινι γωνίᾳ, εἰς τρόπον ὥστε τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἐφωτίζετο ἐκ τοῦ πлагίου καὶ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω. Ἡ στάσις ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους ἦτο λίαν ἀκατάλληλος ὅπως διακρίνῃ τις τὰ χαρακτηριστικὰ ἀτόμου, τὸ ὅποιον βλέπει κατὰ πρώτην φορὰν. Ὁ ἄρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας μάλιστα ἠδύνατο νὰ ἴδῃ αὐτὰ διὰ τῆς ρομβοειδοῦς ὁπῆς, ἣτις εὐρίσκετο ἀκριβῶς ἐναντι τῶν ὀφθαλμῶν του. Μόλις διέκρινε πῶγονα μέλανα καὶ δασύν, διότι ὁ γῦρος τοῦ πύλου ἐκάλυπτε τὸ μέτωπον τοῦ ἐπὶ ἡλῆδος, καὶ συνεπῶς ὁλόκληρον τὸ ἄνω μέρος τοῦ προσώπου ἔμενεν ἐν τῇ σκιᾷ.

— Θὰ ἔμβῃ ἄρά γε, ἢ θὰ φύγῃ; διηρωτάτο ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

Καὶ ἡ ἐρώτησις αὕτη δὲν ἦτο ἡ μόνη σκέψις, ἣτις ἀπησχόλει αὐτόν. Οὐδόλως ἀμφέβαλλεν ὅτι ὁ νυκτοδρόμος οὗτος ἦτο ὁ δολοφόνος, καὶ οὐδεμίαν ἐπιθυμίαν εἶχε νὰ τὸν ἀφήσῃ ν' ἀναχωρήσῃ ὅπως ἤλθεν. Ἐπρόκειτο ὅμως ν' ἀποφασίσῃ, ἂν ἔπρεπε νὰ διατάξῃ νὰ τὸν συλλάβωσι, δίδων τὸ πρὸς τοῦτο σύνθημα ἄνευ ἀναβολῆς, ἢ ἂν ἦτο προτιμότερον νὰ περιμένῃ ὀλίγον ἔτι. Ἄν εἰδοποιεῖ ἀμέσως ἢ ἀπεστερεῖτο ὠφελίμων ἐνδείξεων, ἃς ἠδύνατο νὰ χορηγήσῃ ἡ πορεία τοῦ φονέως, ὅστις, ἀναμφισβότως, δὲν ἤρχετο ἄνευ λόγου νὰ περιπλανᾶται ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἐν ἣ διαπράξε τὰ κακουργήματά του, καὶ ἐν ἣ ἔκειτο ἐπὶ τὸ πτώμα ἑνὸς τῶν θυμάτων του.

Τὸν λόγον τοῦτον, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας τὸν ἐμάντευεν ἢ τοῦλάχιστον ἐνόμιζεν ὅτι τὸν ἐμάντευεν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

G. L. HEIBERG

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΣΚΗΝΗ

Διήγημα

Ἐνεκεν ὑποθέσεώς τινος ἡναγκάσθη προ τινῶν ἐτῶν, ν' ἀπέλθω ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ.

Ἐπανερχόμενος εἰς Δανίαν, ἔτυχον παρὰ τοῦ ἐντολέως μου ἀδείας νὰ μείνω ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐν Μεκλεμβούργῳ.

Κατόκησα ἐν Δοβοράν, ἐν τινι οἰκίᾳ, ἣς ἡ τερπνὴ θέσις ἀπετέλει παραδοξὸν ἀντίθεσιν πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῶν περὶ ἐμέ. Κάτοικος τῆς καλῆς πόλεως Κοπεγχάγης, ἐν ἣ οὐδόλως οἱ ἀριστοκρατικοὶ τιμῶνται, ἐξενίσθη ὑπὸ τῶν εὐγενῶν κατωίκων τῆς βορείου Γερμανίας. Ἡ συμπεριφορὰ αὐτῶν μ' ἐξέπληττεν ἐν ταῖς δημοσίαις συναθροίσεσι καὶ τοῖς χοροῖς, ἐν οἷς πάντες στυγνοὶ καὶ σοβαροί, ὡς δικασταί, παρήσαν. Ἴσως εἴπῃ τις ὅτι ἔπασχον ἐκ νοσταλγίας. Ὁμολογῶ, ὅτι πολὺ ἀνδίαζον τὸν τόπον τοῦτον, ἐν ᾧ ἤλπιζον νὰ διέλθω ὀλίγας τερπνὰς ὥρας καὶ

προσθέμην νὰ καταλίπω αὐτόν, ὅτε αἴφνης ἀφίκετο νεανίς τις, μεταβαλίνουσα εἰς Κοπεγχάγην καὶ μετέβαλεν ἐντελῶς τὰς ἐντυπώσεις μου.

Ἡ ζωηρὰ καὶ ἀφελὴς φύσις αὐτῆς, ἡ πίστις, ἣν εἶχεν πρὸς ἐμέ, ἡ εὐθυμία ἣν ἐδείκνυε χορεύουσα μετ' ἐμοῦ διεσκέδασαν, ὡς διὰ μαγείας, τὴν μελαγχολίαν μου καὶ ἡ Καρολίνα Α* μοὶ ἐφάνη ὡς ἄγγελος κατελθὼν πρὸς παραμυθίαν μου. Ὁ ἄγγελος οὗτος ἦτο περικαλλής, δὲν εἶνε δὲ κοινὴ ἡ ὠραιότης ἐν τῇ βορείῳ Γερμανίᾳ. Ἐκτὸς τούτου ἡ Καρολίνα ἦτο θυγάτηρ γνωστοῦ μοι ἐντίμου ἀνδρὸς καὶ γενικῆς ἀπολαύοντος διὰ τὰς ἀρετάς του ἐκτιμήσεως.

Ἦλθεν εἰς Δοβοράν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν λουτρῶν μετὰ τινος ἄλλης ἐκ Κοπεγχάγης κυρίας, χάριν τῶν πολλῶν ἐρωτῶν, αἵτινες τελοῦνται πρὸς τέρψιν τῶν πανταχόθεν συρρεόντων ξένων.

Ἐσπέρην τινά, ἐξερχόμενος χοροῦ τινος, δὲν εὗρομεν τὴν ἀμαξάν ἡμῶν.

Ὁ καιρὸς ἦτο ὠραίος. Αἱ δύο εὐγενεῖς δανίδες ἐπεθύμουν νὰ ἐπανεέλθωσι περὶ ἢ ἔλαβε τὸν βραχίονά μου ἡ Καρολίνα, καὶ ἡ σύντροφός της ἄλλου τινὸς νέου.

Ἐβαδίζομεν παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης, ἣς τὰ διαυγῆ κύματα κατελάμπρουν αἱ ἀκτίνες τῆς σελήνης. Ὁ ἐλαφρὸς τῶν ὑδάτων φλοῖσθος ἡνοῦτο μετὰ τῶν φθόγγων τῆς ὀρχήστρας, ἣν κατελίπομεν ὁ οὐρανὸς ἦτο ἀνέφελος, ἡ δὲ μυσθιανὴν κατὰ τὴν εὐδαίμονα ἐκείνην στιγμὴν ἐν τῇ καρδίᾳ μου ὅλα τὰ θέλητρα τῆς φύσεως· οὐδέποτε ἡ ἐπ' ἐμοῦ ἐρειδομένη νεανίς μοὶ ἐφάνη ὠραιότερα ἄγνοῶ τί ἔλεγον εἰς αὐτήν· ὅτε ἀπεχωρίσθημεν εἶχον δώσει τὸν λόγον μου ὅτι θὰ ζητήσω τὴν χεῖρά της.

Μείνας μόνος, ἐξεπλάγην διὰ τὴν ἀπερισκεψίαν μου. Ἡ δοθεῖσα ὑπόσχεσις μοὶ ἐφαίνετο ὡς ὄνειρον.

Τῇ ἐπομένῃ ἦλθον παρὰ τῇ Καρολίνᾳ, ἣτις μὲ συνέστησεν εἰς τὴν σύντροφόν της ὡς μνηστῆρά της, ὁμιλοῦσά μοι ἐνικῶς καὶ φερομένη πρὸς με ὥσει ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἡγαπώμεθα.

Ὁ τρόπος αὐτῆς μοὶ ἀπήρεσκεν, ἐχάρην ὅμως πολὺ ἀνακαλύψας προτερήματά τινὰ τῆς τοιμηρᾶς μελλονόμενου μου. Ἐγνώριζε καλῶς μουσικὴν καὶ τὰς μικρὰς ἐκείνας ραπτικὰς ἐργασίας, περὶ ἃς αἱ κυρίαι συνήθως κατατρίβουσι τὸν χρόνον. Ἀμφότεροι συγχρόνως ἐγράψαμεν εἰς τοὺς γονεῖς της· ἐγὼ ἐζήτησα αὐτὴν ὡς σύζυγον, πληροφορῶν αὐτοὺς περὶ τῆς περιουσίας καὶ τῆς κοινωνικῆς μου θέσεως.

Ἡ Καρολίνα ἔμελλε νὰ ἐπιβῇ τοῦ πρώτου ἀτμοπλοίου ἀποπλεουστος εἰς Κοπεγχάγην. Ἠλπίζομεν δὲ ὅτι διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀτμοπλοίου θὰ ἐλαμβάνομεν τὴν ἀδείαν τῶν γονέων.

Ἐν τούτοις καθ' ἐκάστην ἐξηρχόμεθα εἰς περίπατον· ἡ Καρολίνα μοὶ διηγείτο τὰ τοῦ βίου της· δὲν ἐδείκνυε μεγάλην ἀγάπην πρὸς τὸν πατέρα της· περὶ τῆς μητρὸς της ὅμως ὠμίλει ἐνθουσιωδῶς.

— Δόξῃ τῷ Θεῷ, μοὶ εἶπεν ἡμέραν τινά, οἱ γονεῖς μου θὰ παρηγορηθῶσι διὰ τὸν γάμον μου, μετὰ τὴν λύπην τὴν ὁποίαν ἡσθάνθησαν πρὸ ἑξ μηνῶν διὰ τὴν εἰς Σουηδίαν εὐρισκομένην ἀδελφὴν μου.

— Ἀδελφὴ σου, εἰς Σουηδίαν! ἀνέκραξα. Ἐνόμιζον ὅτι οὔτε ἀδελφόν, οὔτε ἀδελφὴν ἔχεις.

— Εἶνε θυγάτηρ τῆς πρώτης συζύγου τοῦ πατρός μου, ψυχρῶς ὑπέλαβεν.

— Ἀλλὰ διατί μένει εἰς Σουηδίαν, τινὰ λύπην ἐπροξένησεν εἰς τοὺς γονεῖς;

— Θὰ σοὶ τὸ εἶπω· ἦτο δέκα ἐτῶν ὅτε ὁ ἀδελφὸς τῆς μητρὸς της τὴν ἔλαβε μαζὺ του. Ὁ θεῖος οὗτος, διαμένων εἰς Σουηδίαν, ἀπέθανεν πρὸ τριῶν μηνῶν. Ἦτο ἄνθρωπος πλούσιος καὶ διακεκριμένος, εἶχε ταξιδεύσει ὅλον τὸν κόσμον. Τόσον δὲ ἡγάπα τὴν ἀδελφὴν μου ὥστε ἡρραβώνισεν αὐτὴν μετὰ τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ του. Πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν ἦλθον καὶ οἱ τρεῖς εἰς Κοπεγχάγην ὅπου πολὺ διεσκεδάσαμεν· ὁ νέος Χένιγκ—οὕτως ὠνομάζετο ὁ μνηστὴρ τῆς ἀδελφῆς μου—ἦτο ὠραιότατος. Ἐφαίνετο πολὺ ἐρωτευμένος· ἡ ἀδελφὴ μου ὁμῶς ἐφέρετο ψυχρῶς πρὸς αὐτόν καὶ σπανίως τοῦ ὠμίλει. Ἐνίοτε μόνον ἐκεῖνος ἐτόλμα καὶ ἐφίλει τὴν χεῖρά της. Ἀπεχωρίσθησαν, ὁ νέος ἔφυγεν εἰς ξένην γῆν, ἡ ἀδελφὴ μου μετὰ τοῦ θεῖου εἰς Στοκχόλμην. Μετὰ τινὰς μῆνας ὁ νέος Χένιγκ ἔγραψεν εἰς τὴν ἀδελφὴν μου ὅτι ἡγάπα μανικῶς νέαν τινά ξένην καὶ παρεκάλει αὐτὴν νὰ μὴ τὸν θυσιάσῃ εἰς τὸν ἐγώισμόν της. Ἀλλ' ἡ ἀγαπητὴ ἀδελφὴ μου εἶνε ὀλίγον ὑπερήφανος· εὐθὺς ἐπέτρεψεν εἰς αὐτόν τὴν ἀδειαν καὶ προσεπάθησε μάλιστα παντὶ σθένει νὰ ἡσυχάσῃ τὸν ὀργισμένον πατέρα του, καὶ οὕτως ἡ Μάγικ ἔμεινεν ἄγαμος.

— Μάγικ, ἀνέκραξα, τί ὠραῖον ὄνομα.

— Εἶνε τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς της, ἣτις ἦτο Σουηδὴ. Ἀλλ' ἀκουσον. Ὁ πατήρ τοῦ Χένιγκ ἐλυπήθη πολὺ διὰ τοῦτο, καὶ πιστεύεται ὅτι ἔνεκα τῆς ἀποτυχίας τοῦ γάμου ἀπέθανεν. Ἡ μητέρα λέγει ὅτι ἡ Μάγικ εἶνε ἡ αἰτία τοῦ θανάτου του.

— Ἡ μητέρα ἔχει ἄδικον. Νομίζω ὅτι ἡ ἀδελφὴ σου ἐφάνη πολὺ εὐγενὴς κατὰ τὴν περίστασιν αὐτήν. Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν τὴν ἀγαπᾷ. Διατί;

— Ἀ! εἶνε καλὴ κόρη, ἀλλὰ πολὺ ψυχρὰ, ὑπερήφανος, ἐπὶ τέλους δὲν εἶνε εὐχάριστος νὰ ζῇ κανεὶς μαζὺ της.

— Εἶνε ὠραία;

— Καθόλου. Οὐδὲ ἔχει ἄλλο προτέρημα. Ἡ μητέρα λέγει ὅτι μόνον νὰ μαγειρεύῃ γνωρίζει, καὶ τοῦτο ἔμαθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θεῖου. Τώρα ὁ θεῖος ἀπέθανεν. Ὁ υἱὸς του ἠθέλησε νὰ διανείμῃ τὴν κληρονομίαν μετὰ τῆς Μάγικς, τὴν ὁποίαν θεωρεῖ ὡς ἀδελφὴν, ἀλλ' αὕτη ὑπερήφανως ἀπέρριψε τὴν πρότασίν του. Ἡ μητέρα λέγει ὅτι ἔχει πολὺ ἄδικον, διότι ἠδύνατο νὰ δεχθῇ χρήματα παρ' ἐκείνου ὅστις κατέστρεψε τὴν εὐτυχίαν της. Ὁ πατέρας, τοῦαντίον, ὑπερασπίζει πάντοτε τὴν Μάγικ. Μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθῃ ἐκ Σουηδίας νὰ μείνῃ μαζὺ μας, τοῦτο δὲν εἶνε εὐχά-